

ви крилцата си, но неможелъ. Той безполезно замърдалъ коравитъ си крачка въ въздуха.

— Ето прѣкрасенъ ловъ! извикало косето.

Брѣмбарътъ се уплашилъ по-много и по-силно замърдалъ крачката си.

— Тѣй не мога го клѣвна, думало си косето, защото ще ме одраци по носа.

— Отиде ми главичката, шепнѣлъ си брѣмбарътъ.

А косенцето стояло надъ него и не знаело, какво да прави.

— Какво мислишъ тѣй? понитало го едно врабче, което прѣхвъркнало край него.

— Не зная какъ да клѣвна брѣмбарътъ.

— Какъвъ глупакъ! засмѣло се врабчето. Подай му нѣщо, той ще се хване и ще обърне гърбъ къмъ тебе.

— Благодаря за съвѣта, отговорило косето зарадвано.

— Нѣма защо, изцѣркало врабчето и отлѣтѣло далечъ да си събира зрънца.

Косътъ намѣрилъ една бучка прѣстъ и я докаралъ до брѣмбаря.

— Хайде, обръщай се! заповѣдалъ той.

Брѣмбарътъ се закачилъ съ крака о бучката, обърналъ се, подигналъ крилца и хвъркналъ.

